

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) L. M. D.**, , **b) nezl. W. E. S. P.**, zast. L. M. D., zákonnou zástupkyní, oba zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č. j. OAM-151/LE-LE21-P16-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 10. 2016, č. j. 29 Az 54/2015 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců, Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **5 260 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jim mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně připomenout dosavadní vývoj v právě posuzované věci. Z předloženého správního spisu lze zjistit, že stěžovatelka podala jménem svým a svého nezletilého syna (stěžovatele) žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 7. 2014. Uvedla, že je státní příslušnicí Libérie, národnosti Loma, je vdova. Rodiče žijí v Libérii a tam žijí i její tři další nezletilé děti. Je křesťanského vyznání, byla členkou strany CDC.

Má základní nedokončené vzdělání. V Libérii pracovala jako obchodnice s textilem.

[3] Do listopadu 2013 žila v Libérii. V květnu a v červnu 2013 byla v Nizozemsku. Dne 29. 11. 2013 vycestovala ze země původu naposledy. Nejdříve letecky do České republiky, kde strávila jeden den a poté odjela autem do Norska s Nigérijkou, která ji pomohla získat české vízum. Od listopadu 2013 do 4. 7. 2014 pobývala v Norsku, kde se jí dne 2. 3. 2014 narodil výše uvedený syn. Poté byli oba letecky převezeni zpět do České republiky na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2013 ze dne 18. 2. 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.

[4] Se stěžovatelkou byl dne 17. 7. 2014 proveden pohovor, při kterém uvedla, že odjela z Libérie proto, aby zachránila život svůj i svého syna. Sdělila, že v Libérii je skupina, která chtěla udělat obřízku jejím dětem a ona nechce, aby obřízku musely podstoupit, protože jí má a ví, že je to velmi bolestivé. Dále uvedla, že odjela také z politických důvodů. Během prezidentských voleb v roce 2011 totiž organizovala kampaň ve prospěch kandidáta opoziční strany, tzn. strany CDC, jejíž byla členkou. Na základě její politické aktivity jí byl následně, přívrženci opoziční strany UP, vypálen dům i obchod, které měla v Libérii. Kvůli podpoře strany CDC v roce 2005 zavraždili jejího manžela. V roce 2011 zavraždili i její přítelkyni, která byla politicky aktivní stejně jako stěžovatelka, kdy obě přesvědčovaly lidi, aby volili stranu CDC.

[5] V řízení před krajským soudem napadali celý výrok rozhodnutí žalovaného pro nesprávné právní posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[6] Upozorňuje, že v jejím případě je dána odůvodněná osoba z pronásledování za zastávání politických názorů, přízeň a podporu politické strany CDC, která je vládnoucí stranou potlačována. Byť správní orgán opatřil zprávy o situaci v Libérii, hodnotí je pouze ve prospěch svého rozhodnutí. Zcela je odhlíženo od neutěšeného stavu v zemi původu i nedostatečných kontrolních mechanismů zajišťujících právo v zemi a ochranu jednotlivců, na které upozorňuje řada mezinárodních organizací.

[7] Žalovaný překročil meze správního uvážení a nepřihlédl k tomu, že za situace, kdy není ze strany státních orgánů Libérie zajištěna ochrana práva stěžovatelky svobodně projevovat politické názory, vlastnit majetek, ochrana zdraví jejích dětí před stále přetrvávajícími zvyky obřízky ze strany skupin obyvatelstva, je ohrožen život a zdraví stěžovatelky.

[8] Obavy z vykonání obřízky na všech nezletilých dětech stěžovatelky i její zabití ze strany členů opoziční politické strany jsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[9] Krajský soud namítaný nesprávně zjištěný skutkový stav, resp. nesprávně či neúplně provedené dokazování, neshledal. Ověřil, že žalovaný vycházel jak z informací poskytnutých samotnou stěžovatelkou v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak z pohovorů a z pokladů shromážděných o zemi jejího původu. Se všemi podklady byli stěžovatelé řádně seznámeni. Stěžovatelka uvedla, že se k nim vyjádří, v určené lhůtě však žádné vyjádření nepředložila a žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí.

[10] Zdůraznil, že žalovaný se velmi podrobně věnoval veškerým sdělením stěžovatelky uvedeným v průběhu správního řízení, nejasnosti se navíc snažil objasnit i v doplňujícím pohovoru. Na čtyřech stranách svého rozhodnutí se věnuje vylíčení historie strany CDC v Libérii, z níž pak čerpal při porovnávání stěžovatelčiných tvrzení s realitami, na němž postavil svůj závěr o stěžovatelčině nedůvěryhodnosti.

pokračování

[11] Poukázal na rozpory ve výpovědi stěžovatelky ohledně smrti jejího manžela, okolností zapálení jejího domu a obchodu, smrti její kamarádky, členství ve straně CDC i jejího pronásledování. Konstatoval, že pokud by byla skutečně aktivně činná v období přípravy a uskutečnění voleb v roce 2011, je s podivem, že i dva roky poté běžně odjížděla do zahraničí za obchodem či návštěvami a své děti nechávala v zemi původu. Rozhodující ataky při tom měly začít až v roce 2013.

[12] V souvislosti s nevěrohodností stěžovatelky poukázal i na jí předložený důkaz při jednání soudu, konkrétně dopis napsaný v anglickém jazyce (tedy ne v mateřštině stěžovatelky) jí adresovaný. Na obálce dopisu, který měl doložit trvajících výhrůžky z domovského státu vztahující se k její osobě, byla přesně uvedena její česká adresa, ač sama uvedla, že ji nikdo nezná. Domnívala se, že pisatel ji zjistil z telefonního styku s jejími dětmi. Na základě všech výše uvedených skutečností soud dospěl k shodnému názoru jako žalovaný, že stěžovatelka, resp. její azylový příběh není věrohodný.

[13] V souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, nejsou u žadatele, jehož tvrzení jsou nevěrohodná či rozporuplná podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

[14] K obavám z provedení obřízky konstatoval, že tři děti stěžovatelky, dle její výpovědi, zůstávaly, i po delší dobu během jejich cest za obchodem, osamoceny s opatrující osobou v jejím domě. K žádné újmě však nikdy nedošlo. Neděje se tak ani po dobu její nepřítomnosti v zemi původu (ač, když pisatel výhrůžného dopisu znal přesnou adresu stěžovatelky, znal by jistě i přesný pobyt jejich dětí). Jako nadbytečné označil posuzování dostatečnosti opatření státních orgánů Libérie proti těmto zavrženíhodným praktikám, neboť je přesvědčen, že hrozba není v případě dětí stěžovatelky reálná.

[15] Na základě podkladů ve spisu neshledal ani žádné důvody pro naplnění podmínky hodné zvláštního zřetele.

[16] Nebyly splněny ani podmínky § 14a zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany stěžovatelům. Soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného (str. 20 – 22), kde vše řádně odůvodňuje. I na základě výše uvedených skutečností dostatečně zdůvodnil, z čeho vyvozuje závěr o nedůvěryhodnosti stěžovatelky, a tudíž i závěr, že její obavy z pokračování tehdejší situace v zemi původu nejsou důvodné.

[17] Závěrem uvedl, že v Libérii není aktuálně žádný vnitřní bojový konflikt, a proto vycestování stěžovatelů není z žádného důvodu v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[18] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelé kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[19] Stěžovatelé namítají nesprávné právní posouzení právní otázky podmínek § 12 písm. a) a písm. b) a § 14a zákona o azylu. Patří do azylově relevantní skupiny žen a mladých chlapců, u kterých existuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování z důvodu pohlaví ve smyslu § 12 zákona o azylu anebo vystavení vážné újmě ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[20] Obřízka je v Libérii stále praktikována, přičemž stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

[21] Obdobné námítky stěžovatelé vznášejí i ve vztahu k obavám z pronásledování či vystavení vážné újmě z důvodu politických aktivit stěžovatelky.

[22] Domnívají se, že krajský soud nesprávně posoudil a zhodnotil nebezpečí, které stěžovatelům a jejich rodinným příslušníkům hrozí provedením obřízky a zastáváním politických názorů v jejich zemi původu.

[23] Napadají rovněž závěr krajského soudu i žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky. Dle jejich názoru nelze dospět k tomu, že stěžovatelka smysluplně neobjasnila nesrovnalosti svých tvrzení, neboť žalovaný se v pohovoru pokusil odstranit pochyby pouze u některých nesrovnalostí. Všechny stěžejní nejasnosti měly být dány k možnosti osvětlení stěžovatelce ještě před tím, než z nich krajský soud i žalovaný učinili závěr o její nevěrohodnosti. Tak se však nestalo.

[24] Namítají i nedostatečné odůvodnění rozsudku krajského soudu. Zejména to, že soud nevzal v úvahu veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení najevo, především zprávy o zemi původu, a své závěry opřel o subjektivní hodnotící soudy, které nemají oporu ve zjištěném stavu věci.

[25] Nepřezkoumatelnost spatřují i v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil.

[26] Přesah vlastních zájmů stěžovatelů spatřují v zásadních pochybeních krajského soudu i žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posouzení výše uvedených právních otázek, které mají dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů.

[27] Navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] Žalovaný je dle svého vyjádření přesvědčen, že správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.

[29] Žádné důvody pro udělení jakékoli formy mezinárodní ochrany nebyly dány. Tvrzené nebezpečí obřízky, vztahované k její dceři, není možné posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť to by muselo být v souladu s § 2 odst. 9 tohoto zákona. V průběhu správního řízení však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by takové skutečnosti naznačovaly. Navíc státní orgány Libérie se snaží o potírání ženské obřízky, tudíž z jejich strany nelze hovořit o podpoře či toleranci těchto praktik.

[30] Dodává, že tři nezletilé děti, které se narodily v Libérii, v zemi stále žijí u různých známých, přítelkyň či zcela cizích lidí, jak sama stěžovatelka uvedla. Nevycestovaly s ní do České republiky. Tvrzení, že je právě svým odchodem ze země původu chtěla chránit před vším a to včetně obřízky, považuje za absurdní a účelové.

[31] Během pohovoru vyplynulo, že stěžovatelka má jen povrchní vědomí o tom, kde se děti nacházejí, nepřispívá nijak na jejich výchovu a výživu, nemá žádnou možnost je ochránit před čímkoliv včetně případné obřízky. Stěžovatele ani dalších synů stěžovatelky se tato bolestivá a velmi nebezpečná praktika netýká, neboť je praktikována pouze na dívkách a ženách.

[32] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[33] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[34] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[35] Soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatelů, a to v mezích vytyčených výše zmíněným usnesením prvního senátu zdejšího soudu.

[36] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku soud uvádí, že vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že toto rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[37] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Jako podklad používal správní spis, rozhodnutí žalovaného i sdělením stěžovatelky v průběhu řízení. Svá odůvodnění potvrzuje i judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[38] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatelů nepřesahuje jejich zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[39] Nejprve se zabýval námitkou nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky.

[40] Veškerým sdělením stěžovatelky se žalovaný obsáhle věnoval ve svém rozhodnutí. Vycházel jak ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 7. 2014, tak z protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 7. 2014 i z protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 10. 2015. Zároveň její sdělení žalovaný porovnával s informacemi plynoucími ze zprávy Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci v oblasti zemí původu a azylu (ACCORD) s názvem Odpověď na dotaz ohledně Libérie: 1) Informace k opoziční straně Kongres pro demokratickou změnu (CDC) [Congress for Democratic Change]; 2) Přístup k osobám podporujícím opoziční kandidáty (zejména podporující George Weaha) při prezidentských volbách 2011, ze dne 12. 6. 2015; ze zprávy Rady bezpečnosti OSN, S/2015/275, Dvacátá devátá zpráva o pokroku generálního tajemníka o misi Organizace spojených národů v Libérii, ze dne 23. 4. 2015; ze zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2015 – Libérie, ze dne 28. 1. 2015 a ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, Libérie, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2014, ze dne 5. 6. 2015.

[41] Žalovaný se zjištěné rozpory snažil odstranit dotazy učiněnými v rámci pohovoru dne 16. 10. 2015, který je zapsán v protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně se zde tázal, proč v minulém pohovoru stěžovatelka tvrdila

něco jiného, než tvrdí nyní. Není proto pochyb, že se žalovaný během pohovoru snažil odstranit všechny nejasnosti, tedy ještě před jeho rozhodnutím, nikoli až po, jak namítají stěžovatelé.

[42] Posouzení věrohodnosti skutkového stavu příběhu žadatele o mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní stěžovatel, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud se ve výpovědích stěžovatelky vyskytuje značné množství rozporů, které není schopna zdůvodnit, nelze žalovanému vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 – 40).

[43] V projednávané věci spočívaly rozpory v popisu okolností smrti manžela, kdy stěžovatelka nejdříve tvrdila, že smrt nenahlásila a nikdo ji nevyšetřoval, dále tvrdila, že byl zabit v roce 2005 při volební kampani, na níž se podílel. Později uvedla, že byl zastřelen a neví, kdo to udělal, neboť u toho nebyla, ale policie prohlédla místo činu, ale po prošetření věc uzavřela bez zjištěného viníka.

[44] Rozporuplné jsou i okolnosti zapálení jejího obchodu a domu, ze kterého obviňuje členy opoziční strany UP. Za jejich motiv označuje svou účast ve volební kampani. V jednom případě tvrdí, že byla v době zapálení jejího majetku v Amsterdamu, tj. v květnu a v červnu 2013, poté tvrdila, že byla přímo u toho, když došlo k požáru obchodu a že byla u přátel, když došlo k požáru domu a vzápětí zopakovala, že byla pryč (myšleno mimo Libérii), když jí hořel dům a obchod. Nesoulad panuje i ohledně otázky, zda požáry nahlásila či nenahlásila policii a zda je tato vyšetřovala.

[45] Rozpory panují i ohledně smrti její kamarádky, ze které rovněž viní členy opoziční strany UP s motivem pomsty za kamarádčinu účast ve volební kampani. Stěžovatelka nejdříve tvrdila, že přímo viděla tělo své kamarádky, že ji ubodali, mučili a měla na těle velké rány. Při následujícím pohovoru uvedla, že kamarádka měla otisky na krku a ústech od držení, o žádných bodných ranách však už nemluvila.

[46] Stěžovatelka byla opakovaně poučena o své povinnosti uvádět v průběhu správního řízení pravdivé informace, neboť pokud nebylo a není v její možnosti předložit důkazy o svém pronásledování, potom je její přesný popis potíží v kontextu s informacemi o zemi původu stěžejním podkladem pro úvahu žalovaného, zda lze na základě jejího tvrzení dovodit důvody, se kterými zákon o azylu spojuje udělení azylu.

[47] Vzhledem k zásadním rozporům, které stěžovatelka nedovedla nijak přijatelně objasnit, byť byla žalovaným opakovaně dotazována, nelze závěru krajského soudu i žalovaného o její nevěrohodnosti nic vytknout.

[48] Soud dospěl po přezkoumání věci k názoru, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u stěžovatelů podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu.

[49] Následně se soud zabýval námitkou týkající se obrázky.

[50] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 – 108, lze obrázku považovat za takovou újmu, která je pronásledováním z důvodu pohlaví pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu a zároveň vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[51] Skutečnost, že stěžovatelka je matkou čtyř nezletilých dětí – tří synů a jedné dcery není sporná. Při odjezdu ze země původu byla těhotná, syn a současně stěžovatel v této věci,

pokračování

se stěžovatelce narodil až po příjezdu do Evropy, konkrétně v Norsku. Své další tři děti nechala stěžovatelka v Libérii u známých či kamarádek (v této věci taktéž panují rozpory vzniklé během různých výpovědí stěžovatelky).

[52] V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 7. 2014 uvedla, že obřízka se v Libérii provádí na dívkách i na chlapcích. Dívkám se vyřízne klitoris a pořežou se jim záda, chlapcům se pořežou záda. Tuto informaci se však z žádných zdrojů nepodařilo potvrdit. Z informací o zemi původu plyne, že obřízka je stále běžně prováděna u velkého procenta mladých dívek do věku 18 let. Nikoli však u chlapců, o kterých není v tomto ohledu ani zmínka, a proto nelze ochranu vztáhnout ani na stěžovatele a ani na dva stěžovatelčiny syny zanechané v Libérii.

[53] Ačkoliv nezletilá dcera spadá do věkové skupiny dívek ohrožených obřízkou, stěžovatelka ji zanechala v Libérii a její situace tak není předmětem posuzování v projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[54] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[55] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[56] Žalobcům byla soudem ustanovena zástupkyně Mgr. Gabriela Kopuleťá, a to usnesením ze dne 12. 12. 2016, č. j. 9 Azs 294/2016 – 25. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni žalobců, která jim byla soudem ustanovena k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[57] Ustanovená zástupkyně, Mgr. Gabriela Kopuleťá, advokátka se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Soudní praxe při výkladu ustanovení náhrady nákladů za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientům zástupce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] vychází z toho, že k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupcem a zastoupeným. Zástupkyně však potvrzení o první poradě nedoložila, proto jí náhrada nákladů řízení za tento úkon nebyla přiznána. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatelů náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Jelikož advokátka zastupuje oba stěžovatele, náleží jí podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu odměna snížená o 20 %, tedy v částce 2 x 2 480 Kč. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně nepředložila své osvědčení o registraci jako plátkyně DPH, proto jí nemohlo být DPH přiznáno. Zástupkyni stěžovatelů se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 5 260 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu